

Bài của Jane McBride

Dựa trên một câu chuyện có thật

“*Hầu cho anh em làm điều thiện*” (2 Cô Rinh Tô 13:7).

“Mẹ cần con trông em của con,” Mẹ nói. “Cha mẹ sẽ đi giúp đỡ một người bị bệnh.”

Tôi ngược nhìn lên trong khi đang quét sàn của căn nhà nhỏ của chúng tôi và gật đầu. Mẹ là chủ tịch Hội Phụ Nữ và bà thường đi thăm các chị phụ nữ trong tiểu giáo khu của chúng tôi.

“Cám ơn Arlyn,” Mẹ nói và hôn lên đỉnh đầu của tôi. “John đang ngủ. Và có cục bột bánh mì đang dậy trên quầy bếp. Con đừng sờ tay vào nhé.”

Tôi nhìn theo qua cánh cửa khi Cha Mẹ đánh xe ngựa xuống con đường bụi bặm của chúng tôi. Tôi cảm thấy hạnh diện được Mẹ tin cậy.

Khi quét nhà bếp, tôi dừng lại và nhìn vào cục bột bánh mì. Tôi nôn nóng chờ Mẹ nướng nó tối nay. Thường thường chúng tôi ăn bánh mì mới nướng với mứt làm ở nhà. Nhưng chúng tôi đã ăn hết mứt cách đây ba tháng rồi.

Mứt! Ý nghĩ đó làm tôi thấy thèm một món gì ngọt. Tôi liếc nhìn cái lọ đựng đường, ở trên cái kệ cao. Tôi biết Mẹ đã để dành nó để làm thêm mứt.

Nhưng càng nghĩ nhiều về đường thì tôi càng cảm thấy đói hơn. Cuối cùng, tôi kéo một chiếc ghế đặt cạnh cái quầy bếp và với tay lên. Các ngón tay của tôi vừa đủ chạm vào lọ đường. Tôi kéo nó đến gần hơn mép của cái kệ. . . .

Và rồi cái lọ trượt khỏi cái kệ! Tôi cố gắng chụp nó, nhưng nó đã rơi xuống với một tiếng động lớn ngay giữa cục bột bánh mì. Đường đổ đầy khắp bánh mì và quầy bếp và xuống sàn.

“Ồi thôi!” Tôi hét lên. Tiếng hét đó đánh thức em trai tôi dậy. Nó bắt đầu khóc. Tôi cũng muốn khóc. Mẹ sẽ nói gì về tình trạng hỗn độn này?



Sau khi dỗ cho John nín rồi, tôi đã cố gắng hết sức để dọn sạch chỗ đường đổ. Tôi kéo cái lọ ra khỏi chỗ bột và rửa nó. Tôi lau chỗ đường đổ trên quầy bếp và sàn nhà. Nhưng tôi không thể làm gì được để lấy đường ra khỏi chỗ bột.

Tôi đã nghĩ đến việc đặt cái lọ trở lại trên kệ. Có lẽ Mẹ sẽ không nhận ra là nó trống rỗng. Nhưng tôi biết điều đó không đúng. Nên tôi đặt cái lọ lên bàn và chờ Cha Mẹ về.

Khi họ về đến nhà, Mẹ nhận thấy ngay cái lọ đường. Tôi hít một hơi thật sâu. “Con chỉ muốn ném một chút đường. Nhưng con đã đụng vào cái lọ làm nó rơi ra khỏi kệ. Con đã cố gắng dọn dẹp sạch sẽ nhưng con không thể lấy nó ra khỏi bột bánh mì được.” Tôi nói nhanh trong khi nhìn xuống sàn nhà.

Mẹ im lặng một phút.

Tôi thì thầm: “Con xin lỗi.”

Mẹ thở dài. Mẹ nói: “Chà, mẹ đoán tối nay bánh mì sẽ rất ngọt.” Tôi nhìn lên. Mẹ hơi mỉm cười nhìn tôi. “Cám ơn con đã cho cha mẹ biết điều gì đã xảy ra.”

Trong khi chúng tôi ăn bánh mì ngọt vào buổi tối đó, Cha Mẹ và tôi đã nói về tính chân thật.

Cha nói: “Chúng ta đều làm rất nhiều lỗi lầm trong cuộc sống. Nhưng khi chúng ta chân thật và cố gắng hối cải thì Cha Thiên Thượng và Chúa Giê Su rất vui. Chúng ta sẽ luôn được phước vì sống chân thật—ngay cả đường như khó hơn lúc đầu.”

Tôi vẫn còn buồn vì đã làm đổ đường. Tôi biết là có lẽ chúng tôi sẽ không có nhiều mứt trong năm nay vì lỗi lầm của tôi. Nhưng tôi vui vì đã nói sự thật. Đó là một cảm nghĩ tuyệt vời mà không có số lượng đường nào có thể mang lại được sự tuyệt vời đó. ●

Tác giả sống ở Colorado, Hoa Kỳ.

Tính Chân Thật Tuyệt Vời



“Mỗi lần tuân giữ các giáo lệnh thiêng liêng đều mang lại phước lành! Mỗi lần vi phạm các giáo lệnh đều bị mất phước lành!”

Chủ Tịch Russell M. Nelson, “*Hãy Cho Thấy Đức Tin của Mình*,” *Liahona*, tháng Năm năm 2014, trang 30.